

ב"ה, גליון יב אלול תשכ"ה

וועד העולמי לזכות את הרבים

כל אחד יקבל על עצמו להחזיר בתשובה לכל הפחות מאה אנשים,
על ידי שיורה לו הדרך האמת ולהוציאו מקליפות הערב רב נזכה להגאולה שלימה בב"א
ירושלים עיה"ק תובב"א

ארגון מיוחד שהוא מדריך ומורה דרך למזכי הרבים להרבות כבוד שמים

פרק ג'

אל יאמרו האומרים שאנו פונים אליהם שיקחו חלק בפעילות להצלת העם, מה לנו ולכל הדבר הזה שאתם מבקשים מאתנו להשתדל לטרוח להתאמץ ולייגע עצמינו לפנות אל העשירים שידבו לבם וירימו ידם לרומם ולפאר את בית אלקינו העם אשר בחר בו, זוהי דרישה מדי גדולה, קרבן מדי גדול מאתנו, כי זוהי השפלה מאד גדולה להתבזות בזה שנדפוק על פתחי הנדיבים בעם, ומנת חלקינו תהיה אך ורק השפלות ובזיונות ותו לא, כי בקל ידחו אותנו מפתח ביתם בדחי אחר דחי בתירוצים שונים ובמשאות שוא ומדוחים למיניהם, א"כ מה לנו ומי אנו כי נכנס בעובי הקורה בזמן שיודעים אנו שלא נועיל כלום במעשינו.

אחים יקרים: על הטענה שמנת חלקכם יהי' שפלות ובזיונות, האם גדולים אנו מאברהם אע"ה אבי האומה שמסר נפשו עבור כבוד השי"ת בסבלו בזיונות והשפלות כמו שכתוב הרמב"ם בספרו (מורה נבוכים, חלק ג, פרק כט). וזה לשונו:

אין ספק אצלי שהוא (אברהם אבינו) עליו השלום כאשר חלק על דעת בני אדם כולם "שהיו מקללים ומגנים ומבזים אותו" התועים ההם, וכאשר סבל הכל בעבור השם, וכן הדין לעשות לכבודו, עכ"ל.

דהיינו שלמרות הקללות הגינויים והבזיונות לא מנע עצמו מפעולותיו להודיע לכל באי עולם שה' ברא העולם ומלואה ומנהיג את העולם כולו בהשגחה פרטית, ופרטי פרטית ומסיק הרמב"ם על זה, שמן הדין הוא לעשות כן. דהיינו שעפ"י הדין וההלכה עלינו לסבול בזיונות למען היהדות ולא נמנע מפעילותינו ועשייתנו בגלל הדבר הזה.

בא וראה מה שכתב היעב"ץ בס' מגדל עוז, עלית היראה:

בדברים הנוגעים ליסודות היהדות של התורה והאמונה, שלא תבהל אפילו לא מן המלאך, ולא מפני מלך, לא מפני החכם או עשיר או זקן, וכל שכן שאסור להתחשב באלו הלועגים ועושים צחוק מדברים אלו, ואפילו כשמדובר באנשים כאלו שכלפי חוץ הם מתחזים ליהודים דתיים, אל תסתכל עליהם כלל כי בתוך תוכם הינם אנשים מושחתים, ואפילו כשאף אחד אינו מסכים אתך, אדרבה, השכר שלך יהיה פי מאה.

כך כותב גם הגה"צ מהרי"א ז"ל מרגליות זצ"ל (ביאור בר יוחאי) שזה שמסתכל על הפרנס ועל הכבוד שלא ישנאו אותו ושותק, אז בודאי שיענישו אותו מן השמים, וכך כתב לי רב הסבא קדישא, שזה שובר את היהדות, ולכן האפיקורסים והרשעים התחזקו, ואפילו על החיים אסור להסתכל בזמן כזה, אפילו אם נהיה יחידים בעולם, ע"כ.

זאת ועוד בשמים מחשיבים מאד את הבזיונות שסובלים למען כבודו יתב"ש. וכל מה שיתרכו הבזיונות חלקו יהי יותר גדול בעת פקודתו. ולפום צערא אגרא ככל שתגדל העגמת נפש החלק לעולם הבא יגדל.

וכה"ג איתא בירושלמי דפאה פרק בתרא לענין גבאי צדקה וז"ל: ר' אלעזר הוי פרנס, חד זמן נחית לביתה א"ל מאי עבדיתון, א"ל אתא חד סיעה ואכלין ושתין וצלין עלך, א"ל ליכא אגר טב, נחית זמן תניין א"ל מאי עבדיתון א"ל אתא חד סיעה חורי (אחרת) ואכלין ושתין ואקלונך (ביזו אותך), א"ל כדון איכא אגר טב, עכ"ד הירושלמי.

וכן על דרך בכל מצוה ומצוה, יהיה תשלום גמולה לפי ערך הצער שהשיגו ע"י קיומה, וכה"ג מצינו בתורה לענין קרבן ונפש כי תקריב קרבן מנחה וגו', שאחז"ל אמר הקב"ה מי דרכו להתנדב מנחת סלת עני, מעלה אני עליו כאלו הקריב נפשו, והכל הוא מטעם כי הקב"ה מביט על קיום המצוה באיזה אופן קיימה, אם מתוך הריוח או מתוך דחק ועוני, או שאר מיני בזיון, וככל שיתגדל הצער בעת קיומה יתגדל הריוח בעת תשלומה, וכמאמר הכתוב הזורעים בדמעה ברנה יקצורו.

ועל הטענה שלא נועיל כלום:

דעו כי בעולם הבא משלמים ולוקחים בחשבון את עצם היגיעה העמל והטורח עצמו עבור כל מצוה ומצוה ובפרט כשעוסקים למען הזולת והכלל כולו, ובמיוחד כשהמדובר הוא בהצלת קיום העם המתדלדל ומתמעט שנכרת ממנו אבר אחר אבר ובניה מתנתקים, ואנו נשארים מעט מן המעט כתורן בראש ההר, אין מחשיבים לפי התוצאות רק לפי המעשה אשר יעשון גם כשאין מועילים בזה מאומה, כל תפקידנו בעוה"ז הוא אך ורק לפעול לעשות להשתדל ככל אשר בכוחנו ביכלתינו באפשרותינו, ושוב פעם לעשות כי לא עלינו המלאכה לגמור, רק לדרוש לבקש ולהתחנן לא להתעייף ולא להתייאש אך לדבר לבאר להסביר ללא ליאות את גודל האחריות המוטל עלינו, ומאתנו דורשים רק מה שבכוחנו וביכלתינו לעשות שנעשה ותו לא, החובה עלינו הוא לדבר לזעוק ולהתריע להרים קולינו לשפוך צקון לבנו לפני אלה שבכוחם ובידם לעשות לאלה שהשי"ת חננם באונם ובהונם כפקדון אצלם כדי שבכוא העת והצורך ישתמשו בהם לעשיית רצונו וחפצו למלא חובתו שהטיל עלינו וישארו שומרים נאמנים לבעל הפקדון. אדרבא בזאת יבחנו אם אינם מועלים בתפקידם כשומרים שאינם פושעים בשמירתם. אך לנו אסור להתייאש גם כשמשיבים פנינו ריקם, כי אנו את שלנו עשינו ועושים, וכסיפור הידוע בענין העסקנות למען הכלל שרק בפעולות לבד למען הכלל כבר משתלם.

רק לפעול לבד למען הכלל כבר משתלם

בנושא של עסקנות למען הכלל יש אימרא מאוד אופיינית שנאמר בהמשך מהגאון רבי שמעון סופר זצ"ל מקראקא שאמר פעם אחת לעסקן ציבורי, שהרגיש את עצמו נפול ומיואש בעת שלא יכל לפעול בענין אחד ושתדלנותו לא הועילה.

העסקן הלך מביתו בליל הפסח באמצע עריכת הסדר כדי להשתדל עבור ענין נחוץ מאד וכשפעולותו לא הניבה פירות היה לו עגמת נפש מדוע ועל מה הפריע עצמו בחינם מעריכת הסדר.

הראה לו רבי שמעון את המאמר חז"ל (בירושלמי), שמספר לנו מעשה בר' אבוהו שהיה מסתלק מן העולם וראה כל הטוב שמתוקן לו לעולם הבא, התחיל להיות שמח ואחר: "כל אלו לאבוהו - ואני אמרתי: לריק יגעתי"...

ר' אבוהו - הסביר ר' שמעון לאותו אברך העסקן - מצאנו הרבה פעמים בש"ס, שהיה עסקן גדול למען הכלל, תמיד הלך בשתדלנות אצל המלכות היה משתדל עבור עם ישראל והיהודים, כמובן שכך הוא מדרך השתדלנים שהרבה פעמים קורה שלמרות כל היגיעות והשתדלנות אין מועילים לפעול כלום.

ואז היה לר' אבוהו מחמת זה עגמת נפש והרגיש עצמו מיואש, ולא האמין כלל שמתוקן עבורו משהוא לעולם הבא. לכן היה כל כך שמח בשעת פטירתו כשראה כל הטוב שמתוקן לו לעולם הבא ואמר: כל אלו הם בשביל אבוהו, ואני כבר חשבתי אחרת שכל יגיעתי הוא לחינם ולריק. מכאן אנו רואים מוסר השכל שרק לפעול לבד למען הכלל כבר משתלם.

אתה אחראי על כל אחד ואחד מישראל שפנה עורף לה' לתורתו הקדושה ולעמו

למותר לבאר דבר שגם תנוקות של בית רבן יודעין אותו שהקשה שבכולן תוכחה ועל זה נאמר או לי אם אומר פן יהפך לי אוהב לאויב ואו לי אם לא אומר שעל ידי זה יחשב לי לעוון כמו שאמרו חכמינו זכרונם לברכה (שבת נד.) כל מי שיש בידו למחות ואינו מוחה נתפס על אותו עוון.

הגע עצמך אם יגיע לאזניך שעל ידך נשתמדו ויצאו מן הדת חמשה מישראל בודאי לא תמצא מנוח לכף רגלך על העול הנוראה הלזו, ומאין אתה יודע שנקי אתה מזה.

הלא לדאבונינו לצערינו לחרפתינו ולבשתינו הרי כבר התנתקו מעם ישראל מליוני יהודים מאחיק היקרים והתבוללו בעמים זרים ואחרי בת אל נכר הלכו, ועדיין הסכנה מרחפת מדי יום ויום ורגע רגע והמציאות המרה טופחת על פניך, ואתה בוודאי שמעת מזה ויודע על כך, ואתה שלא לקחת חלק בהצלתם ועמדת מנגד באפס מעשה אחרי שהיה בכוחך לעשות, בזמן הנכון ולא עשית, חלקך גדול בזה ומה יהיה מהיום, מהרגע הזה ולהלאה? האם עוד לא הגיעה השעה לחרף את נפשך ולעמוד כחומת ברזל מול גזירת השמד המרחפת על 7 מליון יהודים באר"ב הנתונים בסכנה רח"ל, האם נתת דעתך על כך שאתה שותף לכל הקורה אותם, אם כן למה לא תטה שכם לפעל בגוף? נפש וממון כדי להציל לכל הפחות מהיום ולהבא את הנתן להציל? הבה ולא נשאיר בסימן שאלה.

(המשך אי"ה בגליון הבא)